

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 584/2017-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. septembra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], vo veci namietaného porušenia čl. 17 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 5 ods. 4 a čl. 6 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 2 T 171/2015 z 30. decembra 2015 a uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 5 Tos 99/2015-475 z 5. januára 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. januára 2016 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia čl. 17 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 5 ods. 4 a čl. 6 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Dunajská Streda (ďalej len „okresný súd“)

sp. zn. 2 T 171/2015 z 30. decembra 2015 a Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 5 Tos 99/2015-475 z 5. januára 2016.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol uznesením okresného súdu sp. zn. 2 T 171/2015 z 30. decembra 2015 ponechaný vo väzbe z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a) a písm. c) Trestného poriadku a zároveň jeho väzba nebola nahradená dohľadom probačného a mediačného úradníka podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

3. Proti rozhodnutiu okresného súdu sťažovateľ podal priamo do zápisnice sťažnosť. O sťažnosti rozhodol krajský súd uznesením č. k. 5 Tos 99/2015-475 z 5. januára 2016 tak, že podľa § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku napadnuté uznesenie okresného súdu v celom rozsahu zrušil a podľa § 238 ods. 3 a § 72 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku ponechal sťažovateľa vo väzbe z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a) a písm. c) Trestného poriadku. Zároveň väzbu sťažovateľa nenahradil dohľadom probačného a mediačného úradníka podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

4. Sťažovateľ namieta v prvom rade skutočnosť, že okresný súd 14. decembra 2015 zrušil ustanovenie jeho dovtedajšieho obhajcu [REDAKOVANÉ] s odôvodnením, že sťažovateľ splnomocnil na zastupovanie [REDAKOVANÉ]. Sťažovateľ tvrdí, že „nikoho nesplnomocnil“ a ani okresný súd „o zmenu právneho zastúpenia nežiadal“. Na základe tohto tvrdí, že 30. decembra 2015, keď okresný súd rozhodoval o ďalšom trvaní jeho väzby, bol bez právnej pomoci, hoci v jeho prípade išlo o povinnú obhajobu podľa § 37 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku. Zároveň uvádza, že pri väzobnom výsluchu na okresnom súde 30. decembra 2015 mu bolo uvedené, že mu bol 29. decembra 2015 ustanovený nový obhajca [REDAKOVANÉ]. Na základe uvedeného sťažovateľ namieta, že v čase od 14. decembra 2015 do 29. decembra 2015 nemal vo veci obhajcu.

5. Sťažovateľ ďalej namieta, že krajský súd v napadnutom rozhodnutí konštatuje, že sťažnosť proti uzneseniu prvostupňového súdu bola podaná včas, avšak bez riadneho odôvodnenia. V tejto súvislosti uvádza, že svoju sťažnosť odôvodnil už do zápisnice o väzobnom výsluchu 30. decembra 2015. Sťažovateľ vytýka okresnému súdu skutočnosť, že svoju sťažnosť doplnil aj o písomné zdôvodnenie, a to podaním zo 4. januára 2016,

o čom, ako uvádza, má aj doklad v podobe poštovej doručenky. Okresný súd však toto podanie nepostúpil včas krajskému súdu, ktorý ho preto tento 5. januára 2016, keď o sťažnosti sťažovateľa rozhodoval, nemal k dispozícii.

6. Svoju sťažnosť sťažovateľ doplnil podaním doručeným ústavnému súdu 22. marca 2017, v ktorom v zásade zopakoval svoju sťažnostnú argumentáciu. Nad rámec prvej sťažnosti uviedol, že v súdnom spise sa nachádza splnomocnenie, ktorým splnomocnil na zastupovanie advokáta [REDAKOVANÉ]. Splnomocnenie však sťažovateľ nikdy nepodpísal, podpis na splnomocnení bol preto podľa neho sfaľšovaný účelovo z dôvodu, aby ho okresný súd „za každú cenu stihol dať do súdnej väzby“. Sťažovateľ v doplnení sťažnosti namietal tiež skutočnosť, že predvolanie na väzobný výsluch konaný 30. decembra 2015 mu nebolo doručené v lehote piatich pracovných dní vopred.

7. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie jeho základného práva podľa čl. 17 ods. 5 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 4 a čl. 6 ods. 3 dohovoru postupom okresného súdu pri rozhodovaní o väzbe v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 171/2015 a jeho uznesením z 30. decembra 2015 ako aj postupom krajského súdu v konaní pod sp. zn. 5 Tos 99/2015 a jeho uznesením z 5. januára 2016. Namietané uznesenia žiadal sťažovateľ zrušiť a priznať mu primerané zadosťučinenie v sume 2 500 €.

II.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

9. Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky,

o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

11. Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

12. Z obsahu čl. 17 ods. 5 ústavy vyplýva oprávnenie konkrétnej osoby na preskúmanie okolností svedčiacich pre a proti väzbe, ale zároveň aj povinnosť súdu rozhodnúť na základe konkrétnych skutočností, a nie na základe abstraktnej úvahy (obdobne III. ÚS 271/07). Z čl. 17 ods. 5 ústavy tiež vyplýva, že do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom. Príslušná zákonná úprava obsiahnutá predovšetkým v Trestnom poriadku je tak integrálnou súčasťou ústavného rámca zaručenej osobnej slobody (II. ÚS 55/98).

13. Dohovor v čl. 5 a ústava v čl. 17 sa svojím obsahom týkajú osobnej slobody jednotlivca. Rozdielom v znení týchto článkov je použitie terminológie, keď čl. 5 dohovoru výslovne priznáva právo či nárok súvisiaci s osobnou slobodou, zatiaľ čo čl. 17 ústavy takéto termíny nepoužíva, ale ustanovuje jasné limity pre štát v prípade zásahov do osobnej slobody jednotlivca.

14. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. medzi mnohými napr. I. ÚS 110/02, II. ÚS 60/08, II. ÚS 165/2011, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 92/04).

15. V nadväznosti na túto skutočnosť ústavný súd považuje za potrebné poukázať na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

16. Sťažovateľ tvrdí, že k porušeniu jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 5 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 4 a čl. 6 ods. 3 dohovoru došlo postupom okresného súdu pri rozhodovaní o ďalšom ponechaní sťažovateľa vo väzbe po podaní obžaloby v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 171/2015 a jeho uznesením z 30. decembra 2015, ako aj postupom krajského súdu a jeho uznesením č. k. 5 Tos 99/2015-475 z 5. januára 2016, ktorým tento zrušil v celom rozsahu uznesenie okresného súdu na základe sťažnosti sťažovateľa a sám rozhodol o ponechaní sťažovateľa vo väzbe a o nenahradení väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

K namietanému postupu a rozhodnutiu okresného súdu

17. V čl. 127 ods. 1 ústavy zakotvený princíp subsidiarity znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení práv sťažovateľa a vecne sa zaoberať sťažnosťami iba vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred všeobecným súdom. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany tohto základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonne upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. m. m. I. ÚS 103/02, I. ÚS 6/04, II. ÚS 122/05, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06). Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

18. Pokiaľ ide o napadnuté rozhodnutie okresného súdu, ústavný súd vzhľadom na už uvedené poukazuje na skutočnosť, že proti tomuto rozhodnutiu bolo možné podať sťažnosť podľa § 185 a nasl. Trestného poriadku ako riadny opravný prostriedok. Túto možnosť sťažovateľ aj využil a aj na základe jeho sťažnosti krajský súd napadnuté rozhodnutie okresného súdu v celom rozsahu zrušil. Preto sťažnosť v tejto časti bolo potrebné odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

K namietanému postupu a rozhodnutiu krajského súdu

19. Podstatná časť sťažovateľových námietok podľa jeho názoru smerovala proti nezákonnému postupu okresného súdu, ktorý krajský súd pri svojom rozhodovaní v dostatočnej miere nereflektoval, keď rozhodol o ponechaní sťažovateľa vo väzbe.

20. V prvom rade sťažovateľ namieta, že okresný súd zmätočne zrušil ustanovenie jeho pôvodného obhajcu [REDACTED], ktorý ho zastupoval počas prípravného konania, a to z dôvodu, že sťažovateľ mal udeliť plnú moc na zastupovanie inému

advokátovi. Následne mu bol 29. decembra 2015 okresným súdom ustanovený nový obhajca [REDACTED].

21. Z obsahu zápisnice o výsluchu obvineného z 30. decembra 2015 vyplýva, že sťažovateľ, tak ako to aj vo svojej sťažnosti tvrdí, nesúhlasil s ustanovením nového obhajcu.

22. Podľa § 37 ods. 1 Trestného poriadku po vznesení obvinenia musí mať obvinený obhajcu už v prípravnom konaní, ak a) je vo väzbe, vo výkone trestu odňatia slobody alebo na pozorovaní v zdravotníckom ústave.

23. Podľa § 40 ods. 1 Trestného poriadku ak obvinený nemá obhajcu v prípade, v ktorom ho musí mať, určí sa mu lehota na zvolenie obhajcu. Ak v tejto lehote nebude obhajca zvolený, musí mu byť obhajca bez meškania ustanovený. Obhajcu ustanoví a ustanovenie obhajcu zruší v prípravnom konaní sudca pre prípravné konanie a v konaní pred súdom predseda senátu.

24. Podľa § 41 ods. 1 Trestného poriadku ustanovený obhajca je povinný obhajobu bez meškania prevziať.

25. Podľa § 43 ods. 1 Trestného poriadku zo závažných dôvodov môže byť ustanovený obhajca na svoju žiadosť alebo žiadosť obvineného oslobodený od povinnosti obhajovania a namiesto neho zvolený alebo ustanovený iný obhajca. Iný obhajca môže byť obvinenému ustanovený aj vtedy, ak si ustanovený obhajca dlhodobo neplní svoje povinnosti.

26. Podľa § 43 ods. 3 Trestného poriadku skôr zvolený alebo ustanovený obhajca je však povinný plniť svoje povinnosti až do skutočného prevzatia obhajoby iným zvoleným alebo ustanoveným obhajcom.

27. Z obsahu sťažnosti, ako aj z obsahu ústavným súdom vyžiadanej zápisnice okresného súdu ústavný súd zistil, že v čase rozhodovania okresného súdu o ďalšom trvaní väzby sťažovateľa bol tento riadne zastúpený súdom ustanoveným obhajcom [REDACTED], ktorý sa osobne väzobného výsluchu zúčastnil a k dôvodom

ďalšieho trvania väzby sťažovateľa zaujal stanovisko. Ako to vyplýva z citovaných ustanovení Trestného poriadku, samotný nesúhlas obvineného s osobou, ktorá mu bola za obhajcu ustanovená, nemá za následok oslobodenie obhajcu od povinnosti obhajovania. V čase rozhodovania okresného súdu teda celkom nepochybné sťažovateľ mal zabezpečenú povinnú obhajobu kvalifikovaným obhajcom, ktorý v priebehu procesného úkonu súdu aj aktívne v prospech sťažovateľa pôsobil.

28. Pokiaľ ide o námietku týkajúcu sa tvrdenia sťažovateľa, že nebol o konaní výsluchu informovaný v lehote piatich pracovných dní vopred, ústavný súd už v tejto súvislosti uviedol, že zo súčasného znenia § 72 ods. 2 Trestného zákona vyplýva, že súd pri rozhodovaní o väzbe v zásade musí obvineného vypočuť, zákon však už neustanovuje, že sa tak deje na verejnom zasadnutí. Povinnosť informovať obvineného o konaní úkonu v lehote piatich pracovných dní vopred pritom zákonodarca viaže na konanie verejného zasadnutia (§ 292 ods. 4 Trestného poriadku) a hlavného pojednávania (§ 247 ods. 1 Trestného poriadku). Z obsahu zápisnice okresného súdu z 30. decembra 2015 naopak výslovne vyplýva, že sa jedná o výsluch obvineného, nie o verejné zasadnutie. Pokiaľ sťažovateľ tvrdí, že svoj výsluch žiadal práve s poukazom na nedodržanie lehoty piatich pracovných dní odročiť, ústavný súd poznamenáva, že takáto žiadosť sťažovateľa sa v obsahu zápisnice nenachádza. Z obsahu sťažnosti sťažovateľa taktiež nijako nevyplýva ani argumentácia o tom, ako konkrétne bolo jeho oneskoreným upovedomením o konaní výsluchu sťažené jeho právo na obhajobu (inak povedané, ako sa chcel na obhajobu pripraviť inak v prípade, že by mu bolo upovedomenie doručené v ním namietanej lehote).

29. Sťažovateľ namietal tiež skutočnosť, že okresný súd postúpil vec na rozhodnutie o jeho sťažnosti krajskému súdu bez toho, aby počkal na doručenie písomného odôvodnenia sťažnosti, ktorú podal do zápisnice počas svojho výsluchu 30. decembra 2015. Sťažovateľ tvrdí, že písomné odôvodnenie sťažnosti okresnému súdu vopred avizoval a následne ho podal 4. januára 2016, teda v prvý možný pracovný deň po konaní výsluchu.

30. Z obsahu zápisnice o výsluchu obvineného z 30. decembra 2015 vyplýva, že sťažovateľ, rovnako ako jeho obhajca po vyhlásení uznesenia a poučení o opravných

prostriedkoch podali proti uzneseniu sťažnosť. Prokurátor sa svojho práva podať sťažnosť vzdal.

31. Okresný súd teda oznámil sťažovateľovi a jeho obhajcovi uznesenie o ponechaní vo väzbe, ako aj o nenahradení väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka nad obvineným v súlade s § 179 ods. 1 Trestného poriadku jeho vyhlásením v ich prítomnosti 30. decembra 2015. Od tohto momentu začala sťažovateľovi plynúť trojdňová lehota na podanie sťažnosti (§ 187 ods. 1 Trestného poriadku), ktorá uplynula 4. januára 2016. Sťažovateľ tvrdí, že sťažnosť podal hneď po oznámení uznesenia okresného súdu a následne v posledný deň lehoty, ktorý bol zároveň prvým pracovným dňom od vyhlásenia uznesenia, svoju sťažnosť doplnil o písomné odôvodnenie. Následne okresný súd predložil spis krajskému súdu v súlade s § 190 ods. 2 Trestného poriadku. Krajský súd rozhodol o sťažnosti 5. januára 2016.

32. Ústavný súd už pri posudzovaní obdobnej sťažnosti uviedol, že Trestný poriadok v žiadnom svojom ustanovení výslovne neukladá sudcovi pre prípravné konanie povinnosť pred predložením spisu nadriadenému súdu vyčkat' na doručenie písomné doplnenie dôvodov podanej sťažnosti, pokiaľ takéto uznesenie bolo obvinenému a jeho obhajcovi riadne oznámené v ich prítomnosti a obvinený využil svoje právo podať proti oznámenému uzneseniu sťažnosť priamo do zápisnice o výsluchu (III. ÚS 101/2013).

33. Z hľadiska práva obvineného predložiť svoje argumenty proti väzbe pritom nie je významné, či obvinený využije právo podať sťažnosť bezprostredne po vyhlásení uznesenia alebo si ponechá pre svoje rozhodnutie zákonnú lehotu. V kontexte sťažnosti nie je pre posúdenie zachovania práva podľa čl. 17 ústavy a čl. 5 dohovoru rozhodujúca schopnosť obvineného podanú sťažnosť súčasne aj odôvodniť, ale podstatné je, či procesný postup súdu umožňoval obvinenému tak urobiť, a to aj za pomoci jeho obhajcu.

34. Otázkou preto ostáva, či postupom krajského súdu, ktorý bol formálne v súlade so zákonom, bola aj reálne zachovaná možnosť sťažovateľa oboznámiť sa s dôvodmi rozhodnutia okresného súdu a účinne napadnúť právny názor okresného súdu, že sú splnené formálne a materiálne podmienky na jeho ponechanie vo väzbe.

35. Podľa názoru ústavného súdu mal sťažovateľ túto možnosť zachovanú. Sťažovateľovi bola pred vypočutím doručená obžaloba, vedel zo spáchania akého skutku je podozrivý, z akých dôvodov aj ako je skutok právne posudzovaný. Vedel tiež, z ktorých zákonných dôvodov a na základe akých skutkových okolností bol podaný návrh na jeho ponechanie vo väzbe. Uznesenie bolo vyhlásené za prítomnosti sťažovateľa, čím bol oboznámený s právnym názorom okresného súdu na splnenie podmienok pre ponechanie vo väzbe, ako aj s dôvodmi tohto rozhodnutia. K dôvodnosti ďalšieho trvania väzby mal možnosť sa vyjadriť, a toto svoje právo aj využil, tak sťažovateľ ako aj jeho obhajca už v rámci väzobného výsluchu. Rovnako tak krajský súd v čase rozhodovania o sťažnosti sťažovateľa mal k dispozícii argumentáciu sťažovateľa proti jeho ponechaniu vo väzbe, ktorá bola súčasťou jeho prednesu, ako aj jeho obhajcu v rámci väzobného výsluchu. Nie je tiež pravdivým tvrdenie sťažovateľa, že písomné dôvody svojej sťažnosti mohol dať na poštovú prepravu najskôr 4. januára 2016, keďže najbližším pracovným dňom po konaní väzobného výsluchu bol štvrtok 31. decembra 2015 a sťažovateľovi ani jeho obhajcovi nič nebránilo reagovať formou písomného odôvodnenia sťažnosti bezodkladne. Navyše, z obsahu sťažnosti nevyplývajú žiadne také tvrdenia sťažovateľa, z ktorých by bolo možné vyvodiť, akým spôsobom nepredloženie jeho písomného odôvodnenia sťažnosti malo za následok porušenie jeho práva na obhajobu.

36. V tejto súvislosti ústavný súd poznamenáva, že podľa jeho ustálenej judikatúry sťažovateľ musí označiť základné práva a slobody, vyslovenia porušenia ktorých sa domáha, nielen označením príslušných článkov ústavy, ale musí ich konkretizovať aj skutkovo (m. m. IV. ÚS 124/08, IV. ÚS 146/08), t. j. uviesť, z akých dôvodov malo dôjsť k ich porušeniu, a „navrhnuť v tejto súvislosti dôkazy“. Podľa ústavného súdu má nepredloženie dôkazov o tom, že k zásahu do práv sťažovateľa došlo, významné procesné dôsledky, keďže sťažnosť tak vytvára priestor pre dohady a dedukcie, čo sa pri uplatnení námietky o porušení základných práv v konaní pred ústavným súdom zásadne neakceptuje (m. m. III. ÚS 26/2012, III. ÚS 241/2013, III. ÚS 244/2014). Sťažovateľ napriek tomu, že vo svojej sťažnosti tvrdí, že disponuje poštovou doručenkou potvrdzujúcou podanie písomného odôvodnenia sťažnosti 4. januára 2016, túto ústavnému súdu vo forme prílohy

k sťažnosti nepredložil, rovnako ako nepredložil ani samotné písomné odôvodnenie sťažnosti, o ktorom tvrdí, že ho okresnému súdu zaslal.

37. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

38. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo už bez právneho významu zaoberať sa nedostatkom v právnom zastúpení sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. septembra 2017